

Kristus är uppstånden

Ängeln sade till kvinnorna: *”Var icke förskräckta! Jag vet, att ni söker Jesus, den korsfäste. Han är icke här, han är uppstånden, som han hade sagt”* (Matt. 28:5-6).

Kristus är uppstånden! Det är grunden för hela vår kristna tro. Genom att Gud uppväckte Jesus från de döda har han bevisat för hela världen, att Jesus verkligen var den han sade sig vara: Guds egen Son. Uppståndelsen är också beviset för, att Kristi verk är fullbordat: Gud är försonad, hans vrede är blidkad och alla våra synder är förlåtna. Jesus dog för våra synders skull, ja, för hela världens synd, för varje enskild människas synd. ”Han är försoningen för våra synder, men inte endast för våra utan för hela världens” (1 Joh. 2:2). Vilken tröst för den människa, som ser hela sitt liv misslyckat, fyllt av synd och elände. När Guds lag får lysa igenom, så avslöjas att själva hjärtat innerst inne är ont och fördärvat. Och från hjärtat kommer allt det, som vi inte så gärna vill tala om och erkänna: högmod, avundsjuka, girighet, otukt, lättja, missmod, förtvivlan och alla andra synder i tanke, ord och gärning. Då finns det bara en enda, verklig tröst: budskapet om Jesu död och uppståndelse.

Hur kan det budskapet ge en sådan tröst? Vad hjälper det mig om jag ändå inte kan bli bättre? Gud vet ju hurdan jag är innerst inne, och han kommer att döma mig absolut rättvist. Ja, det är sant. Men glöm då inte bort, att Kristi uppståndelse är Guds eget domslut, som också gäller dig personligen. ”Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv, så att han nu inte tillräknar människorna deras överträdelser” (2 Kor. 5:19). Tillhör du världen? Är du en människa? I så fall har Gud själv frikänt dig från alla dina

synder. Jesus blev straffad, men du blev förklarad fri, rättfärdiggjord Detta är Guds absolut rättvisa dom. Beviset för att det är sant är Jesu uppståndelse. Därför är uppståndelsen ett sådant glädjebudskap.

Det berättas om Martin Luther, att han en gång kom i tvivel om Jesu uppståndelse. Hans kloka hustru Käthe visste på råd. Hon klädde sig djupt sorgklädd och gick in till sin man. Vad står på? – Kristus är ju död, därför sörjer jag. Med ens försvann alla tvivel. Luther rusade upp och utropade: Nej, han är uppstånden!

Döden kunde inte behålla Jesus i sitt våld, ty han var inte bara en människa, han var också sann Gud av evighet. På tredje dagens morgon stod han upp med sin kropp – samma kropp som föddes av Maria, som dog på korset och lades i graven – gick rakt igenom den hårda stenen och visade sig för sina lärjungar, ja, en gång för mer än 500 bröder på en gång (1 Kor. 15:6). Det var inte fråga om hallucinationer hos förväntansfulla lärjungar (som den moderna teologin menar), utan konkreta uppenbarelser av den jordiske Jesus, vars sår efter spikarna och spjutet också fick den tvivlande Tomas att tro (Luk. 20:24-29). Graven var tom, och ingen av fienderna lyckades visa fram kroppen – helt enkelt därför att Jesus var uppstånden. Lärjungarna blev överbevisade och beredda att frimodigt gå i döden för sin tro. Också idag blir många överbevisade, ty det är sant – historiskt och vetenskapligt sant: Kristus är uppstånden!

S. J. (S. Rydh)

[[Lutheranen 1/1977](#)]

En utväg

Under senare år har det väckt viss uppmärksamhet att några präster lämnat Svenska kyrkan och istället börjat verka i olika små lutherska församlingar. Är detta verkligen en utväg för s.k. lutheraner inom kyrkan? En ledande kyrkotidning konstaterar snabbt att ett sådant steg måste vara ett nederlag för alla parter. Vi tror inte att det behöver betyda nederlag. Det är tvärtom en seger – en lycklig utväg

för alla parter.

När är det riktigt eller t.o.m. en plikt att lämna en kyrka? Man bör självfallet lämna en kyrka, när man inte längre delar hennes tro eller har funnit att en annan kyrkas lära är riktigare. Då är det ohederligt att stanna kvar och använda kyrkan som operationsbas för en för henne främmande verksamhet. Har man t.ex. börjat tro på påven så skall man övergå till den romersk-katolska kyrkan och inte stanna kvar i sitt gamla samfund för att där sprida sina idéer och värva anhängare, vilket vore en högst otillbörlig infiltration. Vill man propagera för sin nyvunna tro måste man göra det utifrån – sedan man tagit konsekvenserna och lämnat kyrkan.

Den för oss aktuella frågan är om Svenska kyrkan är luthersk eller inte. I förra numret av detta blad pekade vi på att grundprincipen i en luthersk kyrka är Skriften allena: Allt som lärs i kyrkan måste vara i överensstämmelse med Guds Ord. En luthersk kyrka tillämpar därför s.k. lärotukt: Ingen villfarelse tillåts. Ordet och sakramenten rymmer den uppståndne Herrens hela seger till frälsning för var och en. Denna kyrkans härliga skatt får inte fördärvas, försnillas eller rövas bort. ”Tag er till vara för falska profeter” manar Kristus själv. Med starka ord varnar apostlarna ofta för villfarelsens makt. Paulus liknar den t.ex. vid cancer: ”deras tal skall fräta omkring sig såsom ett kräftsår” (2 Tim. 2:17). Sjukdomen sprider sig om den inte omedelbart stoppas eller isoleras. Det är därför som NT påbjuder sträng lärotukt i den kristna församlingen. Man måste radikalt skilja sig från de främmande rösterna ”som genom sina milda ord och sitt fagra tal bedrar oskyldiga människors hjärtan” (Rom. 16:18). Men när NT befäller det med klara ord som ”drag er ifrån dem”, ”gå ut ifrån dem” eller ”fly sådant” (Rom. 16:17, 2 Kor. 6:17, 1 Tim. 6:11), så är det inte bara fråga om hjärtats inre avståndstagande. Det syftar även på ett yttre avståndstagande i konkret handling (2 Joh. 10-11). Inget kyrkligt stöd får ges åt villfarelsen.

Det som utmärker Svenska kyrkan idag (och många andra

stora samfund) är just avsaknaden av lärotukt. Redan av den anledningen är hon således inte luthersk och har för övrigt inte varit det under lång tid. Det är uppenbart att Svenska kyrkan existerar på den absoluta lärofrihetens grundval. Varje präst får tolka Bibeln som han vill. Ur biblisk synpunkt betyder det att också djävulen får fritt tillträde till kyrkans predikstolar. Så förvandlas en kyrka som skulle vara ”sanningens stödjare och grundfäste” (1 Tim. 3:15) till en tummelplats för allehanda orena andar. Det kan inte bli annorlunda, när sanning och lögn tillåts verka på samma villkor.

De som vill vara lutheraner i Svenska kyrkan måste inse att det är en omöjlighet och att de är i fel kyrka. Den kamp de för är ofta heroisk, men icke desto mindre oriktig. NT bjuder oss inte någonstans att verka som motståndsrörelse i ett främmande samfund. Tvärtom befäller oss Herren att fly och så undvika varje delaktighet i sådant som är till kristnas fördärv. När reformatörerna bröt upp från sina fäders kyrka bekände de: ”Det är tungt att avvika från så många folks gemensamma mening och kallas schismatiker. Men Gud bjuder med sin myndighet att icke taga någon befattning med eller försvara ogudaktighet” (Sv. kyrkans bekännelseskrifter, s. 348).

Att här i trons enfald lyda Gud är alltid en god utväg. Den har också stora löften med sig. Han som kallar sina får lovar att de ”skall få gå ut och in och finna bete” (Joh. 10:9). Vi må sakna praktfulla kyrkorum, stora ekonomiska resurser och de mångas bifall. Men vi behåller i våra gudstjänster ”den tro som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga” (Jud. v. 3) i all sin härlighet och kraft.

S. B.

[^]

